

melo Katoliško prosvetno društvo svoj redni občni zbor. Odseki društva prav živahno delujejo. Fantovski odsek ima vsak četrtek zvečer fantovski sestanek, za Božič pa ima na programu, da vprizori igro »Mlinarjev Janez«. Dekliški odsek ima vsak mesec svoj dekliški sestanek.

Vojnik. Naši vrli, izobrazbe željni fantje so si pred kratkim osnovali svoje pevsko društvo. Sicer se je podoben moški zbor osnoval že lansko leto v Škofjivasi, pa vsled raznih ovir ni dolgo vzdržal. Občudovati moramo veliko požrtvovalnost teh naših pevcev, ki po 1 uro daleč prihajajo redno k pevske vaje. Zbor vodi učitelj meščanske šole g. M. Vauda. Za predsednika so si izbrali vrlega fanta M. Lebarja. Novemu pevskemu društvu želimo vsestranskega napredka. Fantom pa kličemo: Le vztrajno naprej!

Št. Andraž pri Velenju. Požrtvovalnost in vztrajnost diči igralce našega Katoliškega prosvetnega društva. To so zlasti pokazali, ko so se pripravljali na dramo iz svetovne vojne »Rožmarin«. Navzlic temu, da so bili podnevi vpreženi v trdo kmetско delo, se zvečer niso ustrašili deževnega vremena ter slabega in dolgega pota ter so prihajali redno in točno k vaji. Njihov trud je bil bogato poplačan v nedeljo dne 6. novembra, ko so igro vprizorili. Dvorana Društvenega doma je bila nabito polna gledalcev, zlasti mnogo jih je prišlo iz sosednjih župnij. Tokrat so igralci pokazali, koliko so se naučili v 14 dneh. Podali so svoje vloge tako dovršeno in s takim doživljem, da je bilo občinstvo neravnost očarano. Najlepše pa sta igrala gđe. Tončka Triglavova v vlogi Benčakove Lenke ter g. Ferdo Zaje v vlogi Gašparjevega Toneta, v katero je položil toliko resničnega življenja, da nobeno oko ni ostalo suho. Še onim našim možem, ki so okusili, kaj je vojna gorja, pa se nikoli ne pokažejo žalostne, se je prikradla solza v oko, ko jim je igra obudila spomin na one prežalostne čase. Da je prireditev tako dobro uspela, gre največja zahvala g. Jožku Brunčku, ki je igro režiral in dajal vsa scenerijska navodila. Mnogo pohvale je žel tudi tamburaški zbor, ki pod vodstvom društvenega knjižničarja g. Toneta Praprotnika izredno dobro napreduje. — Na splošno željo občinstva se igra ponovi v nedeljo dne 20. novembra, ob treh popoldne v na-

šem Društvenem domu. Ponovno nastopi tudi tamburaški zbor. Tokrat vljudno vabljeni vsi, zlasti še tisti, ki se prve predstave niso udeležili. Torej dne 20. novembra na svidenje v Društvenem domu!

Medija-Izlake. Naše Prosvetno društvo je imelo zadnjo nedeljo svoj redni občni zbor, na katerem je bil izvoljen stari odbor z č. g.

župnikom na čelu. Prvotno bi se imel vršiti meseca avgusta, a je bil od sreskega načelstva prepovedan radi nekega nedostatka. Gosp. F. Osolniku, župniku v Izlakah, se imamo tudi zahvaliti, da ima naša dvorana tako krasno električno razsvetljavo, ki je povsem njegova zasluga. Želeti bi bilo, da bi tudi inteligenca sodelovala v društvu.

Tik pred volitvami so imeli v Berlinu prometno stavko. Na sliki vidimo tramvajski voz, katerega ščitita pred napadi stavkujočih z obeh strani s policisti napolnjena avtomobila.

Fantom v svarilo!

(Dopis iz Pišec.)

Rad bi vam napisal kaj veselega, g. urednik, pa kaj, ko ne morem. Saj smo pred kratkim obhajali vseh mrtvih dan in misel na smrt nas je vse prevzela. Posebej še, ko so se naši nerazsodni in mladoletni fantje napili in na same Vse svetnike med seboj plačevali baže stare račune radi deklet in te nesrečne ljubezni. Saj se še jim mleko skoraj včasih cedi iz nosa, pa že mislijo na deklet, ljubezen itd. Pa kar vem, da se bo kdo

obregnil: »Ljubezen je bila, ljubezen še bo, ko tebe in mene na svetu ne bo.« Dobro! Ali pri vsem tem bi naj ti za ljubljenci pustili človeško življenje pri miru. Pa ga niso. Seveda, Boga preklinjati, svete obrede zaničevati in zasmehovati ter službo božjo motiti, to je danes posel nerazsodnih in ošabnih mladih kričavev. Pri tem pa jim ni sveta niti zapoved božja, niti človeško življenje.

In zgodilo se je pri nas na Vse svetnike. Gruča fantov je smešila popoldne na pokopališču svete obrede ter se obmetavala že vinjena z nelepimi izrazi.

»Mogoče še en teden in potem vaju bom že naučil olike v Gudjeratu!«

Vrata zabije. Fantek in dekletce sta zopet ajtnika.

Askir, čarovniška rastlina.

Čas poletnega vetra monsuna se je približal.

»Monsun je tu!« je pozdravil Mohamed svetnika s hriba.

»Da, še danes moramo po korenino. Počakajva, dokler se ne vrnete pridigarja. Omar nas lahko odpelje v avtomobilu. Ni veliko manj nego 100 km. Lahko bi se peljali tudi po železnici, a boljše je, da nas nikdo ne opazuje.«

Z načrtom je bil svečenik zadovoljen, prav nič se ni več bal, da bo moral deliti skrivnost z večimi.

»Izdal ti bom tudi prostor, da boš lahko vsikdar našel dragoceni askir, tudi tedaj, ko že mene davno ne bo več na svetu. Askir raste pri Kalyanu na griču in to je edini prostor, kateri je meni znan v Indiji.«

Pridigarja sta prišla in Omar je bil koj pripravljen, da preskrbi avto. Ves radosten je vstopil Mohamed in njegove dobre volje ni niti skatilo dejstvo, da je moral iz svojega žepa poravnati olje in bencin.

Z veliko brzino so dospeli na cilj in pustili voz v Kalyanu.

»Moramo naprej peš in skrbno paziti, da nam ne bo nikdo sledil.«

Mohamed si je celo okolico natančno ogledal, da bi ob prihodnjem monsunu našel sam pravo mesto. Vsi so bili razigrani in niti eden se ni drznil, da bi bil prekinil svetost trenutkov s kako besedo.

»Mohamed, ta-le hrib se imenuje Hadji Malangs in tega si moraš dobro zapomniti.«

Modri je le rahlo šepetal, Mohamed je zadovoljno kimal. Hrib je bil strm in pot težavna. Hudo je prijel navkreber modrega. Na sredini strmine je postal, segel globoko po sapo in rekel slovesno:

ko in kaže čas osvetlitve s takšno natančnostjo in tako preprosto, da ravna lahko otrok z njim. Majhne in večje pogreške, ki so jih dopuščali dosežani svetlomeri zaradi zmotljivosti človeškega očesa, so absolutno izključene. Princip na katerem temelji ta Langejev svetlomer, je tako enostaven, da je naravnost čudno, da ni še nihče prišel nanj. Svetloba s predmeta, ki ga hoče človek posneti, pada v majhni skatlici skozi zbiralno lečo na svetlobno staničo, v kateri se svetloba spremeni v elektriko, kakor pri televiziji in v aparaturi za zvočni film. Stanica je v zvezi s kazalcem, ki

Razšli so se še dokaj mirno. Ko pa so zvečer pri Travnikarjevih zmolili dva dela rožnega venca, je potrkalo na okno. Bilo je krog 23. ure. Plevnik Jožef je namreč pričel klicati Travnikarjevega sina ven. Vsi so bili proti odhodu sina Franca od doma to noč in ob tej uri. Pa nič ni pomagalo. Še brat Tone se mu je pridružil. In šli so v vas: Tone in Franc Travnikar, že omenjeni Plevnik in Jožef Zorčič. Prva pot jih pelje k bratu Travnikarjevih, da bi pri njegovem gospodarju poslušali radio. Ker pa so tam že spali, so se podali proti Sv. Urhu v vas. Franc Travnikar, mi zarski pomočnik, je ostal sedaj zadaj, da bi pri bližnji hiši dobil ognja, da si prižge cigareto.

V tem pride proti gruči Plevnikov brat Tone. Jožef Plevnik svojega brata baje že dalje časa ne more videti. Zato je sedaj nahujskal družbo, ki se je v njej nahajal, na njega. In res jih je Tone Plevnik skupil s palico od Zorčiča, ki mu jo je dal Jožef Plevnik v roko. Tone Plevnik je zbežal, a Jožef, brat njegov, se je začel sedaj znašati nad ostalimi: »Kdo je udaril mojega brata?« Vse prigovarjanje ga ni pomirilo. Izjavil je še, da je bil njegov brat pač nor, da je bežal, on tega pač ne bi storil. V tem se družbi zopet pridruži Franc Travnikar. Na zadnje Plevnikove besede dostavi: »Mi trije bi te že pošteno naklestili.« V tem se obrne Plevnik proti njemu, a on ga sune od sebe. Črez par trenutkov pa se Plevnik zaleti v Franca Travnikarja in ga vrže po strmini ob kolovozu ter zbeži. Napadeni zavpije: »Primite ga, z nožem me je!« Ali ostala dva sta hitela pomagat ranjencu. Postavila sta ga na noge, da ga vodita proti domu. Pa ni šlo, ker je ranjenec tako oslabil, da se je kar sesedel. Hitro sta oskrbela voz pri bližnji hiši za prevoz v bolnico. Komaj pa privozijo mimo Travnikarjevih, ranjenec že ni več domačih spoznal. In ne daleč od domače hiše je podlegel rani.

Rana je bila strašna. Rezilo je predrlo žilo odvodnico in debelo črevo ter

šlo do hrbtenice. Smrt neizbežna, kakor je ugotovila obdukcijška komisija. Zločinec je dejanje mirno priznal. Pravega izgovora seveda nima. Glavni krivec pa bo gotovo pijača. Tako! Ko obhajamo spomin smrti rajnih, nas pretrese taka grozna novica in smrt. Oh, ta mladina! Kam bomo pač prišli, če bo mladina le mislila na pijačo, moderno ljubezen in nož, vse kar je pa božjega pa sramotila in preklinjala ter blatila. Zopet vzgled, kam drvimo, če bo naša mladina vzgojena brez Boga!

Remšnik. (400letnica turških grozot.) Grozni Turki so tudi tukaj hodili in pri umikanju v svojo domovino leta 1532 tukajšnjo cerkev opustošili. Ta opomba v remšniški kroniki kliče sedanjemu rodu o 400letnici grozne nesreče za te kraje in takratne naše prednike, kakor tudi na veliko hrabrost, junaštvo ter versko gorečnost tedanjega rodu. Kronika pravi dalje, da je že dne 16. oktobra 1535 lavantinski škof Filip cerkev na Remšniku na novo posvetil in pokopališče kakor tudi dva oltarja, ter blagoslovil tri vonove in birmal okrog 100 otrok. To da sklepate na gorečnost in požrtvovalnost vernikov v tistih groznih časih.

Sv. Trojica v Slov. goricah. Letos pa lahko rečemo: Veliko smo ga pridelali, namreč vinskega in jabolčnega mošta. Če bi ga pa bilo malo in še povrh kiselo, bi pa rekli: Takega nam je Bog dal. Res se na več krajih že sliši nevolja, češ, da je mošta preveč, sadja preveč, posode pa premalo. Tudi naše ženske so v velikih skrbih. Pravijo namreč: Kaj bo letos, ko je toliko pijače. To se nam bo najbrž slabo godilo, če imajo moški toliko amerikanca, tukle in šmarnice. Pa upajmo, da bodo znali naši moški darove božje zmerno uživati in da tako po naših družinah ne bo prišlo do kakih pretresljajev in hujskih nemirov. — Saperlot! Na našem cerkvenem koru pa se zadnje tedne naši pevci prav dobro postavljajo. Dobili smo namreč novega, navdušenega in požrtvo-

valnega organista v osebi g. Ernesta Majhenič, ki je zbral okrog sebe že do kakih 30 pevcev in pevk, ki se tudi tedensko večkrat vadijo v petju. Res je, da je še z našim novim cerkvenim zborom, kakor z novim moštom v sodu, kjer še vse kipi in vre. Vendar pa, če bo šel naš novi pevski zbor po tej začrtani poti in redno imel pevske vaje, bo pa znal sčasoma postati še prav nevaren tekmeč marsikateremu sosednjemu cerkvenemu zboru. — Hm! Tudi Trojičani kaj premoremo, če si pošteno zavijamo rokave in si pošteno pljuneemo v roke.

Sv. Lovrenc na Dravskem polju. Fantje prosvetnega društva so nam vprizorili kaj lepo, resno in pretresljivo igro »Zloba in zvestoba«. Podali so jo prav lepo in je le velika škoda, da mnogi ljudje rasne in lepe igre še vedno ne znajo prav gledati in poslušati ter s tem še druge spravijo ob pravi užitek. Fantje so tudi sklenili, začeti zdaj z rednim delom v fantovskem odseku. Tako je prav: le složno vsi iz cele fars! Katoliško prosvetno društvo si je na občnem zboru izvolilo nov odbor: želimo mu korajže in uspehov pri delovanju za oživiljenje društvenega dela! — Po daljšem bolehanju je umrl znani kmet Jožef Frank v Sv. Lovrencu, N. v m. p.

Št. Jernej pri Ločah. Pri nas je v 51. letu svoje starosti umrl g. Gašpar Paulič, brat našega župnika vlč. g. Petra Paulič, katerega je vsa leta zvesto in požrtvovalno vodil gospodarstvo. Pogreb je bil v ponedeljek dne 14. t. m. dopoldne. Naj v miru počiva!

Gajovci nize Ptuja. To poletje je dal postaviti kmet Franc Rižnar, po domače Mihalek, lepo kapelo, ki je gotovo najlepša in največja na Ptujem polju. V zvoniku ima tudi 40 kg težek zvon. V nedeljo dne 23. oktobra popoldne ob treh je bila ob veliki udeležbi ljudstva slovesna blagoslovitev lepo okinčane kapele po domačem šmarjetskem župniku g. konz. svetniku Šketa ob asistenci g. kaplana. Najprej je blagoslovitelj v daljšem pomembnem govoru omenil, da je kapela presv. Srca Jez. sad zaobljube, ki jo je storil sedanji gospodar Franc takrat še mladenič in vojak podčastnik v svetovni vojski na soški fronti v tistih strahotnih dneh in pozneje v italijanskem ujetništvu. Natb je bila blagoslovitev kapele, potem pa posvetitev zvona, ki nosi ime bostra

se premakne na kazalni plošči tem bolj, čim močnejša je svetloba in po njej posredno tok, ki nastane v stani. Dva upora skrbita za to, da je mogoče upoštevati občutljivost plošče in zaslon ko pritisk na gumb in kazalec pokaže mehansko absolutno točno osvetlitev.

Švicarji elektrificirajo.

Uprava švicarskih zveznih železnic namerava v prihodnjih letih elektrificirati še 400 km svojega železniškega omrežja. Ker bo tako obsežna elektrifikacija zahtevala precejšnje električne energije, bode uprava začela graditi najprej veliko električno cen-

»Mohamed, bližamo se prostoru, kjer bomo našli čudežno rastlino.«

Komaj je izrekel te besede, je nastala tišina, vsi so šepetali sure iz korana. Modri je korakal preplašenega obraza naprej. Strah, presenečenje, jezo, vse to je čital Mohamed z njegovih potez in je postal še sam nemiren.

Pot je vodila mimo pečine, ki jim je zapirala razgled. Modri je hitel naprej. Mohamed in pridigarja so mu sledili.

Zagledali so starega moža, kateremu so gledali izpod turbana srebrnobeli lasje. Klečal je in molil iskreno.

»Pes!« je nahrulil modrega. »Kako se drzneš pripeljati seboj te ljudi in me motiti v pobožnosti? Mar li hočeš izdati dragoceno skrivnost?«

Modri, na videz čisto potr, je odgovoril zelo spoštljivo:

»Poslušaj, oče vse svetosti! Prikazal se mi je prerok in mi razodel, da so moji dnevi šteti tukaj na zemlji. Skrivnost naj predam temu le svetniškemu možu, taka je želja prerokova...!«

»Lažeš, pes!« ga je strastno prekinil starec. »Lažeš! V obraz ti povem, da si lažnjivec! Tvoje prostaško obnašanje, tvoje blebetanje in prosjačenje te razkrinkuje! Dragoceno zelišče ne bo nikdar več tvoja last! Skrivnost je bila zaupana od preroka meni, jaz jo bom branil in četudi s svojim življenjem! Askir bom proklel in v tvoji roki ne bo pomenil več nego navadna trava ali detelja.«

»Tvoje prokletstvo ti ne bo koristilo«, je vpil modri in še bolj vneto: »Nič me ne more zadržati, da bi ne sledil povelju prikazni. Hočem in zahtevam zelišče, dobil ga bom!«

»Nikakor ne, pasji sin! Od Allaha prokleti! S svojim življenjem bodem branil rastlino pred tvojimi požrešnimi prsti!«

Modri je spregovoril s krepkim glasom:

»Svarim te! Hočem in moram imeti askir. Ako se braniš ter ustavljaš, delaš to na lastno nevarnost in proti volji preroka!«

»Ne, moram te posvariti! Prerok je z menoj! Nevarnost preti tebi!«